

на поета . . . Тъй цела нощ минава. На хиляди въпроси отговор набусто се очаква: и на скръбта световна и на трагична мисъл. И може би и тишината, и мълчанието на нощта, са разгатката и отговор на многото въпроси.

И как, все пак така, тъжно и горчиво звучи това стихотворение, изпълнено с толкова вик и мъка, като че ли вопли, дълбоко някъде изскубани от дълбините на наболялата поетова душа:

Много горест има в тебе, бащин край!

— — — — —
Спи човек нещастен, птиче сладкопойно,
спи горчива грижа, болка и тъга . . .

В пиесетката „Мълчанието на липите“ има дадена с малко художествени средства картина на едно мистично настроение:

Защо ли толкоз чудно се смълчали
таз нощ липите в нашата градина?
Поглеждам вжнка: нищо няма;
над тях,
що клетва да мълчат сж дали, —
на плаващ облак сенката премина.

Там, в старата замръзнала градина, тая нощ чудно сж се омълчали белите липи . . . А ето:—те така странно изглеждат, като че ли сж се сговорили да пазят мълчание — нищо да не си шжпнат. И в това тяхно мълчание има нещо тайнствено, приказно. И дори, когато облакът сжс своята широка черна сянка ги обгърне—те мълчат. Защо ли?—

Услушвам се: излезе ветър хладен,
но пак да ги помръдне не сполучи: —
те чакат, — каточе наскоро
пред тях,
в покоя, за тревога жаден,
ще има нещо скръбно да се случи.

Нали? Та тая нощ мълчанието в старата градина на липите е така необяснимо. Те толкова сж спокойни и от нищо не се вжлнуват, секаш. Дори и от хладния ветър, който така често е люлял техните широки листа, разнисайки наоколо уханията на техните миризливи цветове. Те чакат с голяма тишина, чакат с замръзнало спокойствие, с „жаден покой“ нетърпеливо, чакат онова, което с тях неменуемо скръбно ще се случи . . . Затова, те сж така безучастни към хладния полжх на ветъра и широката черна сенка на облакът, който ги тули. Какво значат за тях тия малки причини, тия малки вжлнения. Те от тях не се смущават.